

ОБДАРОВАНА ДИТИНА

Ірина СМОВСЬКА,

учитель зарубіжної літератури Остерської ЗОШ I – III ступенів імені Ю. Збанацького

ФОРМУЄМО ТВОРЧУ ОСОБИСТІТЬ
Із досвіду роботи мистецького гуртка
«Диво калинове»

Ще Пабло Пікассо стверджував, що «мистецтво змиває з душі пил буденності». Творчість змінює людей, окрилює. Кожна людина на цій землі – талановита, та інколи цей талант не одразу помітиш, оціниш. Розгледіти в дитині літературно-художній талант – ось основне завдання мистецького гуртка «Диво калинове», який діє в Остерському ліцеї № 2, що на Чернігівщині. Вихованці гуртка – переможці обласних, Всеукраїнських та Міжнародних конкурсів, зокрема таких, як «Стежками Каменяра», «Море талантів», Міжнародного конкурсу наукових і мистецьких робіт імені Володимира Маняка та Лідії Коваленко, Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості, «Успіх усупереч», «За нашу свободу», «Розстріляна молодість», «Присвячую Тичині» тощо.

Гурток працює близько 10 років, спочатку він був суто літературним. Вихованці створювали римовану поезію, верлібри, поезію в прозі, писали драматичні твори, есеї, та з часом до гуртка приєдналися і учні, які мають талант до малювання, а також декламатори.

Теми робіт – різноманітні, але останнім часом усе більше учнів цікавить тема патріотизму, героїзму, нескореності, війни та мужності.

Серед постійний лауреатів – Багінська Аріадна, Коломієць Владислава, Петрик Єлизавета, Матвієнко Артем, Іванок Єлизавета, Мяленко Єва, Максименко Всеволод, Смовський Максим. Дві випускниці гуртка – Француз Вікторія та Кириченко Каріна – не полишають літературної діяльності й плакають, розвивають свій талант і далі, пишуть статті для університетських газет, публікують свої поезії.

Вихованці гуртка не тільки перемагають у конкурсах, вони є постійними учасниками цікавих проєктів, зокрема нещодавно організатори конкурсу «Стежками Каменяра» втілили в життя проєкт, завдяки якому вірші Смовського Максима озвучили видатні українці – Віталій Романкевич та Тимофій Музичук. І це не може не радувати, бо слово дитяче, поетичне має неймовірну силу, воно здатне підтримати в бою, надихнути на нові звершення.

Презентуємо нові роботи вихованців гуртка, які, сподіваємось, сколихнуть душу тих, хто їх прочитає серцем.

Багінська Аріадна, 12 років

СОЛДАТУ

Молюсь за тебе я, Солдате,
У бій ідеш ти так завзято,
До рук узяв відважно зброю,
Стаєш нескорено до бою.
І солов'їну захищаєш,
Наш край, мене оберігаєш.
В бою стоїш ти до кінця
Не ради теплового слівця,
Не ради орденів чи слави,
А ради Миру і держави,
За побратимів йдеш у бій,
За край безцінний, бо він твій,
І пошепки ти молиш Бога,
Коли звучить страшна тривога,
Щоб бомби, «гради» і снаряди
Минули всіх і рідну хату.
Ти молишся... І я молюсь,
Вночі частесенько боюсь
Отих тривог, що серце крають,
Але вони не залякають
Нескорений народ України,
Бо наші воїни щоднини
Й щоночі нас всіх бережуть
І вірю: скоро принесуть
На нашу землю Перемогу,
Про це прошу щоденно Бога.
Низький уклін вам, ЗСУ,
За Вас я Господа молю!

НЕПОВТОРНИЙ АРОМАТ СЕЛА

Люблю село, там затишно і тихо,
Бабуся поруч і її тепло,
Обходить стороною ніби лихо
Її обійстя і моє село.
Свіженький борщ парує на столі,
Біленька скатертина й ніжні квіти...
Й обійми найдорожчі у житті,
І щебетання пташечки у житті.
Пробіжка вранішня по полю, по стерні,
І запах трав, такий п'яний і свіжий,
Що ще потрібно в нашому житті?
Лиш миру, миру нашій Україні!

«МІЙ ШЕВЧЕНКО»

У дитинстві матуся часто казала мені: « Ти, доню, україночка й маєш цінувати наші традиції, мову, віру... А щоб краще дізнатись, як жив наш народ, які мав звичаї – читай твори Тараса Шевченка. Він – наш пророк, у його творчості закодовано код нації».

З часом, коли я підросла, почала цікавитись творчістю Кобзаря і зрозуміла, що Шевченко – велична постать нашої культури, нашої історії, батько української нації, який так мріяв про світле майбутнє для свого страждального народу. Він боровся з панамі, гідно та вишукано висміював навіть царів, ніколи не боявся висловити свою думку (ой, як цього нам, українцям, часто не вистачає), був упевнений, що ошчасливити наш народ можливо лише шляхом боротьби, і не тільки фізичної, а й духовної, мистецької.

Коли перечитуєш поезії Шевченка, переглядаєш картини, замислюєшся над тим, скільки натерпівся наш народ, скільки настраждався. Мене особисто зачіпає за живе пейзажна лірика митця. Чого тільки варті «Садок вишневий коло хати», « За сонцем хмаронька пливе», «Тече вода з-під явора»... Милуюся його садочком, спокоєм, мрійливістю описів, де «сонце спатоньки зове», « вечірня зіронька встає», «хлюпощуться качаточка»... На тлі природи Кобзар часто зображує неймовірну любов матері до своїх діточок. Матінка віддає всю любов своїм дітям, піклується про них, як і мати-природа. Автор вміє кількома словами передати увесь всесвіт українців, їхню повагу до батьків, любов до рідної землі, неймовірну працьовитість та гостинність.

Сьогодні ми живемо у дуже нелегкий час, час, коли твориться історія, живемо серед справжніх героїв, які мужньо висловлюють свою позицію і йдуть у бій за свою землю. Тарас Шевченко заклав у нас цей ДУХ НЕЗЛАМНОСТІ. Він закликав нас не бути пасивними, не бути масою, яка, подібно волам, мовчечки тягне своє ярмо, а ще переконував замислитись над тим, «чия правда, чия кривда, і чії ми діти». І, мені здається, що сьогодні ми, українці, чітко даємо відповідь на це запитання.

Смовський Максим, 15 років

РІДНА ...

Нема країни кращої за ту,
Де босим по стерні,
Нема країни кращої за ту,
Де з молоком матусині пісні.

Де кожне деревце твій дотик пам'ята,
Де стежечка, яку сходив малим,
Де найдорожча і свята земля,
Що назавжди у серденьку моім.

Де батьківський поріг і смерекова хата,
Глибока річечка і вигін край села...
Де найдорожча і змарніла мати
Тебе зі школи виглядала край вікна.

Де очі батька – змучені та щирі
І рученята бабці лагідні такі...
Де все пашіло затишком і миром...
Це найдорожче місце на землі.

Коломієць Владислава, 15 років

МЕЛОДІЯ ВЕЧОРА

Літній вечір. Сяде сонце,
Теплий вітерець дмухне,
У прочинене віконце
Жмутик пахощів війне.

Пахощі ці пригорну я...
Мріяць буду як маля,
Загорну у теплий коцик
Своє любе кошенья.

Вип'ю чаю теплого
З пахощами трав...
Соловей виспівує
На всі сім октав.

Де ще неймовірніші
Вечори знайти?
Лиш на Батьківщині,
Де вродився ти.

ЛІТО – НА ЗГАДКУ

Я сьогодні намалюю літо
І розфарбую його в різні кольори,
Де ясне сонечко до мене із привітом
Свої простягує ласкаві промінці.

Де кожна квіточка яскрава і духмяна,
Де стрибунець вистрибує в траві,
Де теплий вітерець, неначе дотик мами,
Де мріям ще далеко до зими.

Я розмалюю літо кольорами
Тепла і ніжності, любові і краси,
Щоб зігрівали барви вечорами,
Коли наступлять люті холоди.

Я літо в серці збережу казковим,
Щоб рік скоріш минув – і у душі
З'явилося сонечко каскадом веселковим
І в душу сіяло щасливі промінці.

Максименко Софія, 13 років

ОСІННЯ СИМФОНІЯ

Скінчилось літо.
Струнка осінь
Забігла вправно на поріг,
Швиденько заплітає коси,
Поки не випав білий сніг.
Усе розмалювала стильно
В червоно-жовті кольори,
Переконати хоче діток,
Що ще далеко до зими.
Подув осінній свіжий вітер,
Достигло жито на полях,
Здається, що казкове літо
Лишилось там, в дитячих снах.
Прекрасна кожна пора року
І кожна, звісно, ексклюзив,
Якщо шукати в ній родзинки
І емоційний позитив.
Хай осінь вправненько крокує,
Плоди даруючи свої...
Та головне – хай бути мирно
На нашій праведній землі!

Мяленко Єва, 11 років

ВЕСНА БЕЗ ВІЙНИ

Сонечко всміхнулось,
Ось уже й весна,
Всім тепло і усмішки
Щирі принесла.
Прилетіли пташечки,
Зацвіли сади,
Як чекали дітоньки
Любої весни.
Та чомусь на серці
Сльози і тривога,
Молимо щоденно
Й просимо у Бога,
Щоб війна скінчилась,
Мир скоріш настав,

Щоб лелек із вирію
Кожен з нас чекав.
Щоб усі всміхалися
І життю раділи,
Щоб людей, природу,
Рідний край любили.
Щоб щаслива доля
В кожного була
Й наша Україна,
Як квітка цвіла.
Хай весна дарує
Теплоту душі,
Хай не буде більше
На землі війни!

Іванок Єлизавета, 11 років

ЛІКАРІ

Лікар – людина надзвичайно добра,
Ніжна, мудра, хоробра.
Завжди прийде на допомогу,
Заспокоїть, зніме тривогу,
Здоров'я поверне кожному з нас,
Надасть допомогу у будь-який час.
З дитинства лікарів я не боюсь,
Сама лікувати скоро навчусь,
Бо лікарем стати мрію давно,
Життя в лікарів, не таке, як в кіно,
Але хоча й важко на їхній роботі,
Дні пролітають постійно в турботі,
Все ж ця професія справді свята,
Лікар щоденно рятує життя,
Тому закликаю дорослих й малих:
Не бійтесь ніколи людей цих святих,
Їхня професія така золота,
Усі лікарі нам бажають добра.

ЗАХИСНИКУ

Серед болю, страху і журби
Я, Солдате, вклоняюсь тобі,
За мій спокій і сон уночі
Я, Солдате, вклоняюсь тобі!
Ще за те, що щоденно в бою
Ти показуєш мужність свою.
Хоч мене особисто не знаєш,
Але віддано так захищаєш,
Так несеш вірно варту свою,
Я тебе усім серцем люблю!

Максим Смовський, 15 років

ЗАЧЕКАЙ, МОЄ ДИТИНСТВО, ЗАЧЕКАЙ...

Не поспішай, дитинство, пригальмує,
Ще хочу встигнути я так багато...
Мене теплом липневим зацілуй
І прокатай з морозом на санчатах.

Борщем прабабці спрагло накорми,
В дорослості такого вже не буде...
І віру в людяність – не загаси
Та у Різдвяне й Новорічне чудо.

Дитинство моє любе, пригальмує,
Ще хочу встигнути я так багато...
І найдорожчі миті зафільмує,
Коли щасливі поруч мама й тато.

ДЕРЕВО ПАМ'ЯТІ

На подвір'ї ніжно красується вишня. Схиляє до мене свої гілочки, ніби хоче поділитися найсокровеннішим, утішити, порадити... Білими квітками завітчана ця вишнева красуня, здається, ніби наречена одяглась у весільну сукню і тихо мріє. Насправді цій вишні вже декілька десятків років. Матуся розповідала, що ще маленькою саджала її з моєю бабусею. Рясно родить кожного року ця незалежна, горда і в той же час така ніжна вишенька. Пам'ятаю, як у дитинстві часто сиділи з бабусею на лаві біля цієї красуні. Опадав потроху цвіт, сипався на бабусині білі скроні і на мою маленьку голівку, і здавалося, ніби посеред весни іде сніг... Теплий, казковий, цукрово-білий. І так любо було на душі, спокійно, не знаю, чи то від шарму весняних квіточок, неймовірної краси, чи то від теплих і щирих обіймів рідної бабусі. З того часу минула ніби вічність, вишня постаріла, але так само рясно годує увесь наш рід запашиними ягідками, так само буяє тендітними білими квіточками ... А ось бабусі нема... І здається всю любов, яку моя рідна бабуся дарувала мені, тепер віддає ця вишня. Сяду біля дерева, згадую, мрію... А дерево ніби дихає, говорить до мене, простягає свої гілочки для обіймів... Цю вишню ми зevamo Бабусиною, бо вона нагадує нам нашу любов, надзвичайно добру та лагідну бабусю, яка встигала дарувати свою любов усім: дітям, онукам, деревам, тваринам... Її любові вистачало для кожного. Тож квітни, вишенько, ще довго-довго як символ любові, ніжності та щасливого дитинства.